

Ali Abdullah Sabah

Abdullah Sonayaz

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Tuğba Ünlüer

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Nisan 2025

ISBN: 978-625-6130-98-2

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ALİ ABDULLAH SABAH

Abdullah Sonayaz

Hara kapısının aralığından lükslerin ışığı dışarıya sızıyordu. İçeride sessizce birbirine aşkla bakan gözler, atların horultusunu duymayan kulaklar, derin uykuda tatlı rüyalarında iki çocuk ve Ege'nin tuzlu kokusu birbirine karışıyordu. Ali'nin sorusu bu havayı bozdu:

“Bu kitap nedir Eleni?”

Eleni, Ege Denizi'nden yeşil gözlerini Ali'den alıp masada duran özel siparişe yaptırdığı deftere çevirdi. Sağ eline aldı, sol eliyle önünü arkasını okşadı ve çevirip masanın tam ortasına koydu.

“Bu bana söz verdiğin hikâyenin yazılacağı defter Ali. Atina'da yaptırdım, iki aydır bekliyordum. Ancak bugün gelebildi. Artık kaçacak hâlin yok, sözünü tutma zamanı geldi.”

Ali iki eliyle uzun saçlarını kafasının tepesine topladı, sandalyesine iyice yaslanarak göğsünde biriktirdiği havayı haranın tavanına yollayıverdi.

“Ahh Marika, ahhhhh! Anam derdi de inanmazdım. ‘Bu kadın milleti delidir oğlum deli.’ derdi rahmetli. Ben seni hiç anlamamışım Marika anam, hem de hiç! Sen ne ulu bir bilge kadınımışsın, kadınların padişahı Marika anam benim!”

Bu söylenişler Eleni'ye inanılmaz bir keyif veriyordu. Çocuklar uyumasa kahkahaları ile inletecekti koca harayı. Ali'nin hayıf-

lanmaları devam ettikçe eliyle ağzını iyice kapatıp kahkahalarını boğuyordu. Ali, masanın diğer ucuna uzanıp Eleni'yi omuzlarından tuttu ve yavaşça sakin ol diyebildi. Eleni zorla tüketti kahkahalarını ve kendini toparlayıp kararlılıkla Ali'nin kömür karası gözlerine gözlerini dikti.

“Ne yaparsan yap Ali, bu gece verdiğin sözü tutacaksın ve anlatmaya başlayacaksın. Öyle üstün körü de olmayacak tabii... Her şeyi en başından, büyük küçük, her ayrıntıyı anlatarak yapacaksın bu işi.”

“Eleni, bugün yarın İskender Bey, Niko amcanla burada olurlar. Yani birkaç güne kalmaz seni isteyeceğiz ama sen bu gece yazmaya başlayacağım diyorsun. Ben neler olacak diye düşünmekten uyuyamazken sen yazacağım diye tutturmuşsun. Vallahi, ya sen delisin ya da ben delireyim istiyorsun...”

“Ben hiç merak etmiyorum Ali, neler olacağını. Eğer İskender Bey, dediğin gibi bir adamsa babamı bu evliliğe ikna edecektir. Ben güveniyorum İskender Bey'e.”

“Ben de güveniyorum İskender Bey'e ama baban ikna olmazsa neler yapacağını da biliyorum. Sana bu adamı daha önce de anlattım. Delidir dedim, acımasızdır dedim; istediği olursa ne âlâ, olmazsa gözü karadır dedim...”

“Seni sevdiğini de söyledin, senin için tüm Smirni'yi yakacağımı da söyledin. İşte bu yüzden, ben çok güveniyorum İskender Bey'e. Nasıl yapacaksa yapacak, bence evlendirecek bizi.”

“Ah benim Marika anam ahh! Benim güzel anam, benim ulu çınarım! Eleni, bari çocukları yataklarına götürelim, ahırda uyudular zavallılar.”

“Vasili iki yıldır bu ahırda seninle uyuyor zaten, şimdi mi zavallıcık oldular Ali? Kandırma beni, verdiğin sözü tutmaya başla, yoksa İskender Bey istese de evlenmem seninle...”

“Ah be deli kadın! Gündüzler çuvala mı girdi? Önümüzde uzun bir zaman olacak her şeyi yazmak için, nedir bu gece yarısı hikâye yazma isteği?”

“En baştan başlayacağız, hatırladığın ilk zamanlardan başlayacağız...”

Eleni defterin ilk sayfasını hızlıca aralayıp zümrüt yeşili gözlemini Ali ye dikti. Ali derin bir nefes aldı, sandalyesinde gerinerek derin bir nefes daha aldı. Kafasını döşekte birbirine sarılıp uyuyan çocuklara çevirdi. Sonra ellerini bacaklarına koyup kafasını yere eğdi, ayaklarına baktı.

“Üç katlı bir evin ahşap merdivenlerini çıkarken ayaklarımın altından gelen sesleri hatırlıyorum. En üst katta kocaman üniformalı bir asker resmi olan büyük salona tırmanıyorum. Resimdeki adam babama çok benzese de korkuyorum, bu gür bıyıklı adamdan. Sonra hızlıca merdivenlerden aşağı inmeye çalışıyorum. Bu arada peşimden gelen yaşlı ve çok kilolu bir kadın bana sesleniyor. Ben de ona doğru koşup kucağına atılıyorum. Sarılıyorum ona. İşte, bu benim hatırladığım ilk hikâyem. Bu kadın belki babaannem olabilir, yüzünü tam olarak hatırlamıyorum ama kokusu hâlâ burnumda. Hayatım boyunca hiç unutmadım onun kokusunu... Bu evde yalnız olmadığımızı biliyorum. En alt katta yaşlı kadın yaşıyordu, onun üstünde annem, babam, ben ve daha sonra da kardeşim yaşıyorduk. Üst katta da birileri vardı. Her gece babamla kavga eden birileri... Gündüz hiçbir münakaşa yoktu ama nedense her gece, babamın üst kata gidip birileri ile yüksek sesle kavga ettiğini hatırlıyorum. Bazen yaşlı kadın -belki de babaannem- odama gelip beni kucaklardı, alt kata odasına götürüp yanında yatırırды. Bir sabah uyandığımda karşımda annem kardeşimi emziriyordu ve odada pek çok eşya yok olmuştu. Uyandığımı gören annem, kapıya dönüp babama seslendi: ‘Cemal, Ali uyandı!’ Babam bir anda kapıda belirdi. Beni hızlıca giy-

dirip aşıya indirdi. Alt katta yaşlı kadın ellerini yüzüne kapamış ağlıyor, bir yandan da babama bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Beni kapıda bekleyen arabaya oturttu babam. Bense yaşlı kadına bakıyordum sadece. Babam bir yandan alelacele eşyaları arabaya yüklüyor, bir yandan kadına söyleniyordu. Annem ve kardeşim arabaya bindikleri gibi babam olanca sesi ile atlara gidelim komutunu verip kırbacı şaklattı. Yaşlı kadın bahçe kapısına yaslanmış, ağlamaktan kısılmış sesi ile adımları haykırıyordu...”

Bundan sonraki cümleleri boğazına düğümlendi Ali'nin ne konuşmak istedi ne de konuşabildi. Alınını masanın bitimine dayayıp yüzünü Eleni'den kaçırdı. Ahırın içinde uyuyan çocuklar, horultular çıkaran hayvanlar, gözleri dolmuş ağlamamak için kendini tutmaya çalışan güzeller güzeli Eleni ve yüzü tamamen yere kapanmış Ali Abdullah Sabah, bir müddet sessizlikte buluştular. Adını bilmediği, yüzünü hatırlayamadığı yaşlı kadının hiç unutmadığı kokusunu içine derince çekerek gözyaşlarını döktü genç adam.

Eleni daha önce birkaç kez Ali'den hayat hikâyesini dinlemişti ama bu bölümü ilk defa duyuyordu. Gözyaşı döktüğüne ilk kez şahit oluyordu. Son cümleleri kâğıda dökerken zorlandı. Hiç beklemediği bir başlangıç olmuştu bu ve daha fazla cümle çıkmayaçağını anladı. Ellerini saçlarına uzatıp geçmiş yıllara giden genç adamı geri getirdi. Kömür karası gözlerinden süzülen yaşların ıslattığı yanaklarını ince, narin parmakları ile ovaladı. Yerinden kalkıp Ali'nin yanına dikildi, ıslak yanaklarına birer buse kondu.

“Hadi, çocukları yataklarına götürelim artık.”

Tatlı rüyalarındaki çocukları sırasıyla kucakladılar, Vasili artık beş buçuk yaşındaydı. Alex ise üç yaşını yeni doldurmuştu. Vasili iki yaşında iken, babası bir gece yarısı zil zurna sarhoş olup, attan düşerek hayata veda etmişti. Eleni bu kazadan kısa süre sonra ikin-

ci gebeliğini fark ettiğinde buruk bir mutluluk duyabildi sadece. Ali Abdullah Sabah ile Eleni'nin ilk yakınlaşma sebebi Vasili'ydi aslında. Geldiği ilk günden itibaren onunla oyunlar oynayan, atları öğreten baba oğul bağı kuran Ali'nin Vasili'ye sevgisi bu aşkın mayası olmuştu. Zamanla odasında uyumak yerine ahırda Ali'yle beraber uyumaları ise çiftlikte büyük sıkıntı yaratmıştı. Eleni'nin kayınpederi, torunu ile kardeşinin İzmir'den bir süreliğine gönderdiği Türkmen bir adamla böylesi bir bağ kurmasına resmen köpürüyordu. Dede torun kavgası bir yıldan fazla sürmüştü ama Vasili inadıyla bu kavganın kazananı olmuştu sonunda. Sarı uzun saçları, incecik kolları, bacakları ve annesinden geçen yemyeşil gözleri ile istediğinde dünyanın en tatlı çocuğu olabilen Vasili, iş inada bindiğinde babası gibiydi. İstedliğini yapmak konusunda kim çocuktan daha haklı olabilir ki?

Kapıdan içeriye kucaklarında çocuklarla sessizce girdiler, yavaş yavaş merdiven basamaklarını çıkararak çocukların odalarına yöneldiler. Bu odanın tam karşısında dedeleri Yorgo Bey'in odası vardı. Dedeyi uyandırmadan çocukları yatırmak bugünlerin en sıkıntılı konusuydu.

Bir anda korkulan oluverdi. Vasili Ali'nin omuzundan kafasını hafifçe kaldırıp "Baba çişim geldi." dedi. Apar topar alt kata inildi, çişler yapıldı, tekrar üst kata çıkıldı. Vasili odasına yatırıldı. Eleni ve Alex ise Eleni'nin odasına girdiler, Ali son sürat, minimum sessizlikle evden ahıra attı kendini. Çok değil on beş dakika önce yüzünü hatırlayamadığı babaannesi için ağlayan genç adam, şimdi bu tatlı çocuğun kendine baba demesiyle mutluluktan havalara uçuyordu. "Ahhh Stavro babam ah!" dedi. "Sen de benim kadar mutlu olmuş muydun acaba?"

Yıllar öncesinin hüznünlü anılarında buldu yine kendini. Ona sarılıp verme beni diye ağlayışını, beraber hamama gittikleri ilk günü hatırladı sonra. Ne çok özlemişti Stavro babasını. Aslında

şimdi hayatta olsa, Eleni'yi istemeye o gelse dünyalar Ali'nin olurdu ama hayat işte... Önce Marika, hemen arkasından Stavro yalnız bırakmışlardı Türkmen çocuğunu. Bari biri yanında olsaydı ne olurdu ki! Bu özlem ve sitem duyguları, yarının heyecanı ile birbirine giriyor yine onu uykusundan ediyordu. Birden sinirlendi kendine: "Uyu artık yeter Ali Abdullah Sabah..."

Gün ışıdığıında bu küçük Yunanistan kasabası, cennetten kopup dünyaya düşmüşçesine güzeldi. baharda taze çiçek kokusu arıların başını döndürüyor, çiftlik hayvanlarının seslerine kuş cıvıltıları karışıyor, Ege'nin tuzlu kokusu ile insanı her sabah tekrar doğuruyordu. Bu şenlikli aydınlanmadan Ali de nasibi almıştı. Horozların çığırkan sesleri ile uyandı, her sabah yaptığı gibi yatağında birkaç dakika oturup dua etti. Biraz annesi Ümmüden hatırladığı ama daha çok Stavro babasından öğrendiği gibi... Uzun kıvrıcık saçlarının arasına parmaklarını daldırıp toparladı onları. Aklında İskender Bey fırtınası esiyordu zira bugün gelmesi gerekiyordu. Hemen kendini derme çatma banyosuna attı sonra atları tek tek ziyaret etti, sabah kahvaltılarını ikram etti. En son ahırın kıdemli beygirine yemini verdi. Hayvanlar karnını doyururken Eleni'nin hazırladığı üst başı üstüne geçirip ahırdan dışarı attı kendini. Gözlerini elbette her sabah olduğu gibi Eleni'nin odasına dikti. Ev ahalisinin henüz uyanmadığı belliydi, yoksa Vasili çoktan ahırda olurdu. Çiftliğin diğer hizmetlileri yavaştan işlerinin başına geçiyorlardı. Her biri ile selamlaştı Ali, iki yıldır olduğu gibi bu sabah da ufak tefek yardım etti onlara. Bu arada çiftliğin kapısına gidip gelip yol gözlemeyi de ihmal etmiyordu. Gözü bir ara yan çiftliğe ilişti Ali'nin. Sıra dışı bir şeyler oluyordu yan çiftliğin kapısında, arabalara son sürat sandıklarla yük yük-

leniyordu. İki çiftlik arasında uzun zaman önce yaşanan alacak verecek meselesi yüzünden hiçbir şey konuşulmuyordu. Alenen düşmanlık yapılmısa da birbirleri ile temas etmezlerdi, hatta bir çiftliğin çalışanı diğer çiftliğin çalışanına selam dahi vermezdi. Ali kapıda yan komşuları gözlerken en haz duyduğu sesle irkildi. Vasili ince bacakları birbirine çarpa çarpa ona doğru koşuyor bir yandan da “Ali!” diye bağıyordu. Vasili’yi tuttuğu gibi kucakladı Ali.

“Günaydın paşam, nasılsın bakalım?”

“İyiyim ama akşam olunca eve sen mi götürdün odama?”

“Evet oğlum, ben götürdüm seni yatağına.”

“Ama ben ahırda seninle yatacaktım.”

“Bak oğlum, seninle daha önce anlaşmıştık değil mi? Ahır çok sıcak olursa seni eve götüreceğimi sana söyledim, sen de kabul ettin. Dün gece de öyle sıcak oldu ki ben de mecbur kaldım seni eve götürmeye. Hem unutma, dedene de söz verdik, sıcak havalarda evde uyuyacaksın.”

“O zaman sen de benimle eve gelseydin.”

“Ama öyle yaparsak atlar ne olacak paşam, kim bakacak onlara? Sen kocaman bir ağabeysin artık ama yeni doğmuş bebek atlar korkarsa ben yokken ya ağlarsa. Bebek atlar biraz büyüsün, o zaman sana söz, beraber uyuyacağız hep.”

Ali ve kucağındaki Vasili’nin bu baba oğul sohbetini elinde kahvaltı tepsisi ile uzaktan hayran hayran seyreden Eleni, daha fazla dayanamadı. Vasili’ye seslenip elindeki tepsiyle ahıra yöneldi.

“Sen daha kahvaltı yapmadın mı paşam?”

“Yapmadım ahırda yapacağım.”

“Hadi gidelim o zaman, bakalım annen ne yapmış bu sabah sana?”

İki babasız, ahıra doğru el ele yürüdüler.

“Sabah şerifleriniz hayrolsun Eleni Hanım!”

“Sizin de Ali Bey, nasılsınız bu sabah?”

“Çok heyecanlı, şimdi denize atlasam Smirni’ye kadar yüzerim sanırım...”

Duydukları Eleni’yi gülümsetmişti. Beline kadar uzanan kumral saçları özenle taranmış, normalde olmadığı kadar özenli bir makyaj yapılmış, üzerine pembe gül motifiyle bezeli en güzel elbisesini giymişti bu sabah. Bembeyaz teni, bahar güneşinden nasibini alırcasına altın sarısına dönmüş, ince parmakları ile kahvaltı masasını hazırlarken Ali’nin gözlerini üzerinde hissediyordu. Sevdiği adamın onu sevgi dolu gözlerle süzmesi hoşuna gidiyordu muhakkak. Genç adam bir yandan Vasili ile ilgileniyor gibi yapsa da gözlerini bu sabah Eleni’den hiçbir erkek alamazdı gerçekten.

Bir bahane ile yerinden kalktı Eleni’nin arkasından geçerken ensesine yaklaşıp kısık sesle: “Bu sabah dünyadaki tüm güzelliği toplamışsınız kendinize.” deyip uzaklaştı.

“Ben Alex’in yanına gidiyorum Vasili, sen de karnını doyur, eve gel. Deden birazdan iner aşağıya, görmesin seni buralarda.”

Baba oğul hiç aldırış etmediler bu söylenene, duymazlıktan geldiler hatta. Karınlarını doyurdukları gibi doğruca yenidoğan taylara bakmaya gittiler. Oradan kuzulara ve diğer hayvanlara derken günlük rutinlerine döndüler.

İhtiyar Yorgo, evin ikinci katındaki camından onları seyrediyordu. Aklında cevap bulamadığı soru dolanıyordu yine. Bu genç Türkmen nasıl oluyordu da torununu bu kadar sevebiliyor-

du? Oğlu hayattayken Vasili ile yarım saat birlikte vakit geçirdiğini görmemişti. Ali'yi kuzeni Marika büyütmiş olmasa onu bu çiftlikte bir gün bile tutmazdı zaten. “İnsan sevmeyi Stavro'dan öğrenmiş olmalı.” dedi içinden, “Marika hayatında kimseyle anlaşamadı ki sevebilsin...” Bu arada merdivenlerden çıkan Eleni, kayınpederini bu düşüncelerden çıkarıp hayata geri döndürdü.

“Günaydın baba, kahvaltı yaptın mı?”

“Yaptım kızım sağ olasın, var mı misafirlerden haber?”

“Henüz yok baba, bugün gelmelerini bekliyor Ali. Ben Alex'e bakayım.” diyerek müsaade istedi.

“Bak kızım, sonra iki kahve yap da konuşalım biraz...”

Eleni iki yıldır beklediği cümleyi duymanın heyecanı ile Alex'in odasına girdi. Tatlı uykusundan uyanmış bebeğin üstünü değiştirip mutfağa gitti hemen. Ufaklığı evin deneyimli hizmetkârına devredip kahveyi ateşe koydu. İki yıldır neredeyse her gece aklından geçirdiği konuşmayı yapacaklardı birazdan kayınpederi ile. Ellerin titremesi tüm vücuduna yayılıyordu... Birden aklında kendini şok eden soru beliriverdi? Neden ilk evlendiğinde kahve yaparken hiç heyecanlanmamıştı, elleri titrememişti...

En üst katta Yorgo Bey özel odasında bekliyordu gelinini, bu oda ev ahalisinin pek giremediği, normal zamanlarda kapısı kitli tutulan, duvarlarında aile üyelerinin eski resimlerinin hiç değişmediği, yılda bir kez İzmir'den Yorgo Bey'in kardeşi Niko'yu misafir kabul eden bir oda idi. Yedi yıldır bu çiftlikte yaşayan Eleni, ikinci defa bu odanın misafiri oluyordu. Eşinin vefat haberini de burada almıştı.

Kahve tepsisini masaya koyup servisi tamamladı. Kayınpederinin karşısına oturdu Eleni.

“Ben yaşlı bir adamım kızım ama kör değilim. Hâlâ güzel kıyafetler giyip saçlarını özenle tarayan bir kadını fark edebilirim.

Ölen evladımın sana hiç bakmadığı gibi bakan gözleri görmek zor değil zaten. Her gün seni görebilmek için iki yıldır ahırda uyumaya razı olan birine ne diyebilirim ki? Kulaklarım eskisi kadar olamasa da gece gündüz ışıtmeye devam ediyor. Çiftliğimde konuşulanları da torunumun söylediklerini de gayet iyi duyuyorum. Kısacası bedenim yaşlı olsa da beynim olanları gayet net anlıyor sevgili kızım. Maalesef ne ben ne de kardeşim Niko evlatlarımızdan yana şanslı olmadık. Niko yıllarca karısının kumar borçlarını ödedi durdu zavallı ama maalesef iki oğlu da anneleri gibi oldular.”

Oturduğu yerden kalkıp cama yöneldi Yorgo Bey, bahçede oyunlar oynayan iki babasına gözlerini dikti. “Biliyorsun evladına seni alırken bir şart koşmuştum, ‘Evlendikten sonra içki içmeyeceksin!’ demiştim ama ne fayda. Altı ay ağzına koymadı o kadar, sonrası aynı... İnsanı en kolay evlatları kandırır güzel kızım, sakın unutma bunu... Diğer geri zekâlıdan yıllardır haber bile yok zaten. İnsan mesleği ile evlenir mi? Hem askerlik meslek midir? Kardeşinin vefatından haberi bile yok, geri zekâlı... Neyse kızım, bunlar benim evlatlarımın bana yaşattıkları, zaten bilmediğin hiçbir şey yok.”

Yorgo Bey masaya geri dönüp koltuğuna oturdu.

“Bu arada Atina’dan sipariş ettiğin defter geldi mi?”

Eleni hiç beklemediği bu soruya kafası ile cevap verdi.

“Güzel, başladın mı yazmaya?”

Eleni bu suali de kafası ile onaylayarak cevap verdi.

“Peki o senden ne istedi? Bu evliliğin şartlarını öğrenelim artık.”

“O daha söylemedi baba, eğer sen rıza gösterirsen bu evliliğe, öyle söyleyecek.”

“Aferin, akıllı çocuk...”

“Neden öyle dedin baba?”

“Diyelim ki ben bu işe onay verdim. Sen onun ne isteyeceğini düşünüyorsun?”

“Bence İzmir’e gitmek isteyecektir. Burada seninle aynı yerde yaşamak istemeyecektir sanırım. Orada kendi evi varken...”

“İzmir’de Marika’dan kalan evi var, onu koruyup kollayan garip giyimli akrabaları var biliyoruz. Ara sıra buraya kadar gelip onu kontrol de ediyorlar ama sen bu adamlar hakkında ne biliyorsun Eleni?”

“Onlar aslında Ali’yle akraba değiller baba. Niko amcanın oğullarının kumar borçları yüzünden tanışmışlar. Ama anlattığına göre kötü insanlar değiller, hatta Ali’yi çok seviyorlar. Onun hatırına yeğenlerinize kıymamışlar.”

“Olanları biliyorum Eleni, Marika’nın evinde büyümüş bir insanın kötü yetiştirilmesine imkân yok zaten ama beni bu yaşında iki torunumdan ayırmak canlı canlı mezara koymak olmaz mı?”

“Siz de biliyorsunuz ki Ali size kötülük edecek bir insan değil.” diyerek başını yerdeki Isparta işi halıya indirdi Eleni. Evin gelini söyleyebileceği son sözü söylemişti.

“Kahveni iç kızım. Benim yaşlarıma geldiğinde dünya çok farklı bir yer oluyor inan bana. Tek düşünebildiğin kendinden sonra gelen torunların ve onların geleceği için ne yapabileceğin. Evlatlarından yana da yüzün gülmezse benim gibi, Niko gibi... İşte o zaman her günün daha zor geçiyor. Her gün artıyor endişelerin. Dünyanın en güzel şeyi, hayırlı evlatmış benim güzel gelinim. Umarım onlardan yana bahtın açık olur.”

Eleni kayınpederinin sözlerini kısık bir sesle, “Amin.” diyerek noktalamıştı. “Ben müsaade istiyorum baba, Alex’e bakayım biraz.”

“Tamam ama önce Türkmen delikanlıyı buraya gönderiver sonra ona da bir kahve pişiriver. Bu odayı görmeden dönmesin İzmir’e...”

“Tabii baba.”

“Kapıyı açık bırak kızım.”

Eleni merdivenleri inerken kalbi deliler gibi çarpıyordu zira kayınpederi Ali ile daha önce kahve içmek bir yana, oturup konuşmamıştı bile... Aklında son cümle fırtınalar yaratmıştı güzel kadının. “İzmir’e dönmesin dedi, İzmir’e gitmeyin demedi. Tek başına mı dönecek yoksa?”

Ali açık bırakılmış kapıyı tıklatıp camdan yan çiftliği seyreden Yorgo Bey’e seslendi:

“Beni emretmişsiniz efendim.”

Camın tülünü iki parmağıyla aralamış ihtiyar adam en ciddi ses tonuyla Ali’ye kafasını çevirmeden cevap verdi:

“Gel bakalım deli Marika’nın akıllı evladı, seninle biraz konuşalım.”

Ali koltuğun yanına gelip ayakta beklemeye devam etti. İhtiyar eliyle koltuğu gösterince oturdu. Odadaki sessizliği merdiven basamaklarını tırmanan Eleni’nin yaklaşan adımları bozuyordu. Evin gelini odanın kapısını tıklattı, hızlıca, Ali’ye bakmadan kahveyi ikram edip kapıya doğru geri durdu.

“Başka bir emrininiz var mı baba?”

“Teşekkür ederim kızım.” dedi ihtiyar kafasını hiç çevirmeden. “Kapıyı kapatabilirsin.”